

[Statsministeren]

fremtiden, som er udtryk for, at man bestemt ikke går A. P. Møller-koncernen for nær.

Det er også blevet sagt – jeg tror, det var hr. Arne Christiansen, der sagde det – at staten vil selv. Ja, staten vil selv etablere en olierørledning, men det kan da ikke være så overraskende, specielt ikke for hr. Arne Christiansen, for vi har jo begge siddet i en regering, der i fællesskab tilkendegav, at vi ønskede en statslig olierørledning. Det vil sige, at det er noget, som hr. Arne Christiansen og jeg skulle kunne blive ubetinget enige om. Alligevel har regeringen været mere liberal, idet vi under forhandlingerne med A. P. Møller klart har tilkendegivet, at vi gerne ville slå, jeg havde nær sagt halv skade med 50:50 investering i en sådan olierørledning.

Det er også blevet sagt, at regeringen med disse lovforslag sigter imod statsdrift og socialisering, og der blev nævnt nogle andre ting. Jeg har ikke noget imod, at man kalder det det andet, men det, vi rent faktisk vil, er at spille på flere strenge, som fru Lone Dybkjær gav udtryk for det. Vi vil netop have, at der ikke kun er én, der skal forpagte Danmarks undergrund. Vi vil netop bryde et monopol. Det har vi altid ønsket i socialdemokratiet, og vi har også altid hørt, at liberale partier var modstandere af monopol. Det er altså det, vi vil: bryde et monopol, skabe konkurrence, eller, som det blev sagt lidt mere lyrisk: spille på flere strenge.

Det er også under debatten blevet sagt, at det, vi her gør, vil være forsinkende for en egentlig efterforskning og udnyttelse af Danmarks undergrund. Det er også blevet sagt, at lovgivningen, når den er vedtaget, vil få opsættende virkning. Det sidste tror jeg at man skal spørge om og også få svar på under udvalgsarbejdet.

Om selve spørgsmålet om forsinkelse i al almindelighed ved denne lovgivning vil jeg sige, at der er én ting, der efter regeringens opfattelse er bombesikkert, nemlig at hvis vi ikke foretog os noget, hvis vi lod koncessionen løbe videre, så ville der blive tale om en enormt langsom efterforskning og udvikling af ressourcerne i Danmarks undergrund. Det er klart, at det tager nogen tid med lovgivning, men når lovgivningen er gennemført, så lukker det op for nogle muligheder og for et tempo, som under alle omstændigheder vil blive betydelig større end det tempo, der i øjeblikket præsteres på de nuværende kon-

cessionsvilkår. Jeg har ikke dermed i og for sig kritiseret A. P. Møller, men jeg siger »på de nuværende koncessionsvilkår«.

Der er én ting, man generelt må sige, fordi der ude i befolkningen måske kan være en fornemmelse af, at når vi nu laver det her, så kommer der lynhurtigt i stride strømme olie op af Danmarks undergrund. Selv når vi gør det på den bedste og mest effektive måde med lovgivning eller forhandling, hvordan det end gøres, så er hele den proces, der foregår forud for efterforskning og udvinding, så langsommelig, at man ikke skal regne med lynhurtig fremme af de ting, vi gerne vil fremme. Men igen: lovgivningen fremmer det mere. Og selvfølgelig, hvis et forhandlingsresultat kunne opnås, fremmer det det mere end bare at lade stå til.

Om olierørledningen skal jeg ikke sige mere, men der er én ting, jeg har lagt mærke til her i dag: der er ikke én eneste af ordførerne eller talerne, der har sagt et ord om, at hvis staten skal lave en olierørledning, så bliver det dyrt, men hvis A. P. Møller gør det, så bliver det billigt. Hvordan kan det nu være? Det kan være, at man ikke nåede at læse Berlingske Tidende i går, fordi den vist ikke udkom i tilstrækkelig stor udstrækning, men der stod ellers, at A. P. Møller kunne gøre det for den halve pris. Jyllands-Posten er da vist udkommet, og den skrev, at A. P. Møller underbyder staten. Så gik der et sus igennem den del af den danske befolkning, som nåede at læse dette her: ja, det er det sædvanlige, når staten gør det, så er det dyrt; når det private initiativ gør det, så er det billigt. Men all right, det kan være, at det er, fordi denne meget eksakte oplysning ikke desto mindre er blevet dementeret af A. P. Møller selv.

Så er det også blevet sagt – det var vist af hr. Arne Melchior – at det ikke er befolkningen, der skal bestemme i den sag, vi nu står over for. I hvert fald efter Anden Mosebog skal man ikke følge flertallet, hvis dette flertal vil – nu oversætter jeg det sådan på jævnt dansk – noget ondt. Jeg kan sige, at jeg i hvert fald ikke har tænkt på at handle i strid med dette citat fra Anden Mosebog. Jeg vil gerne sige til hr. Arne Melchior, at det, vi egentlig vil fra regeringens side, er at gøre noget godt, gøre noget, som samfundsmæssigt er rigtigt, noget – jeg mener ikke, der ligger nogen umiddelbar fare i det, jeg nu siger – som i hvert fald yderligere hindrer, at